

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
 Helyben hazához hordva
 és vidékre postán küldve:
 Egész évre . . . 4.—
 Félévre . . . 2.—
 Hónapokra . . . 1.—
 Egy nap ára . . . 10

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

HIRDETÉSI DÍJAK:

3 hasábos petitsor egy-
 szeri hirdetésnél soronkint
 6 kr. többszöri hirdetés-
 nél 6 kr. Bolygójá 30 kr.
 Nyilatér petitsora 10 kr.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA:

Kanizsai utca, hová a lap szellemi részét illet minden közlemény intézendő.
 Kéziratok vissza nem adtnak.

FELELŐS SZERKESZTŐK:

PATAKI KÁLMÁN és VACHOTT KÁROLY.
 Kiadó és lapfuttató: Kardos G.

KIADÓHIVATAL:

Füzetes hová az előfizetés és a lap szöveg küldésére vonatkozó felszámolásokról intézendők.

Márczius 15-ike közeledtével.

Ezerek ajkáról hangzik majd márczius idusán e szózat:

„Hazádnak rendületlenül
 Légy híve oh magyar!”
 mert

„A nagy világon e kívül
 Nincsen számodra hely!”

Valjon nem e szózat szavai hangzotak-e már a pusztaszeri gyűlésen is, valjon nem e szavak vésődtek-e be minden magyar lelkébe már ezer évvel ezelőtt? Mert annyi baj és vizsaly között mi titkos hatalom tartotta meg e nemzetet? Valóban a bámulat fogja el az embert, ha végig lapozza nemzetünk történetének lapjait, — önkénytelen észünkbe jutnak magyarország lángkeltőjének szavai: „Isten csudája, hogy még áll hazánk!”

Ezer évvel ezelőtt egy egészen ismeretlen, maroknyi nép, utjában „megfogya bár, de törve nem.” a hatalmas német nemzet szomszédságában s a még nagyobb szláv tenger közepén hazát szerz: hazát ott, hol előtte száz más nemzet volt kénytelen a történelem színpadáról lelépni. Megakadályozta itt való letelepedése által a nagy szláv birodalom létrejöhétését s alighanem igazza van a híres eseh törté-

nésnek — Palaczkynak — hogy a magyarok letelepedése a legnagyobb szerencsétlenség, mely a szláv világot az idők folyamán érte: Európa történelme Árpád honalkotása nélkül mily egészen más irányban fejlődött volna?! de a magyar nemzet nem tanýtást töltött itt, hanem államot alkotott s ezen alkotásra rányomta saját egyediségének — az önnálló magyar államiségének — pecsétjét. S ép a magyar államiséghez való ragaszkodás volt életének megmentője. Ennek köszönhetjük, hogy:

„Nem ronthattott el egykoron a vad tatár khán xerxesi tábora, s világot ostromló napkeletet leverő hatalma!” Ennek köszönhetjük hogy kiállottunk századokon át tartó bevillongásokot, polgárháborukat az ez velt a szikla, melyen a nemzet életét elnyelni akará hullámok megtörttek.

ly ez érve után, mint a milyet a magyar nemzet átélt, drága vérral szerzett hazánkban, — erősen él bennem a hit, a szent meggyőződés, hogy a megsemmisülés veszélyén túl vagyunk; sőt többet is mondok: világtörténelmi szerepre leléjük ismét bivatva mint a beköltözés idejében. Ott állunk, hol ezer évvel ezelőtt: ismét a szláv tenger hullámain áll nemzetünk hajója. A magyarok Istene segítségével azonban biztos partra érünk,

csak azt ne felejtjük, hogy hajónk kormányosa, a rendíthetetlen hazaszeretet, mely nélkül a legkisebb tengeri vihar is darabokra zuhatná nagy járművünket. De ép úgy tönkre tehetjük e hajót tervszerűen támadó tengeri szörnyeket — Palaczk, Lafarik, Jeresek s Arsavok egész faját — ha a hazai iránti lelkesedés vezérel bennünket hányt-vetett utunkon. A z államok egyedül álli támasza s fenntartója a polgárok hazaszeretete; — e nélkül állam fenn nem állhat.

S a hazafias szellem felébresztésére s ébrentartására egyik biztos módjának tartom a történelmig nevezetes napok megünneplését. Míg a görög nyilvános nemzeti ünnepein felkészítet s megindítja az egész népet s hazaszeretett fellobbantá különösen a fiataloknak — erősebb alapokon állott.

Nemzetünk története elég dus örök-ellenük napokban, — áldozunk egy-egy ilyen nap emlékeztetésnek pár röpke percet a nagy elődök dicső példájá fogja leginkább élesíteni a hazaszeretet örökidőnkig egy Vesta lángját. S az oltárhoz melyen nagy idők s nagy emberek emlékének, áldozunk, vezessük oda a leendő nemzedéket, — s minden nemes iránt lelkesedni tudó fiatalságot (tanítók! növénydekeztei)

TÁRCZA.

Keringő.

Tánczöl német, farsang van, vigadj. Hopp! Országunkon most nekéd sú a nap. Az önkényes németül megtanul, Semmi baj, ha nem tud jól magyarul.

Nem elég hogy német szó vezényel. Ha áldozunk kell majd magyar vérel; Még büntetve riad az csatára, Ki a német nyelvet nem darálja.

Immost az is, kinek hős bajtarsa Segesvárnál meghalt a csatába Maga meg irdalmunk vézere Fordít dolgán s érted megye a tüzbe.

Falvy János.

A karbunkulus terey.

Kárpáti mondá.

IRTA: WACHOTT SÁNDORNÉ.

(Vége.)

Először történt életemben, hogy Héderváry Miklós nem volt képes önmagának tanácsot adni.

De sok habozás és belső küzdelem után legjobbnak tartva a baj nyílt beismerését, öszintén, bár felindulástal gyakran megszakitva, elbeszélte Zoltánnak egykori iszonyú álmát, mely mi-miatt Jolánja kívánságára esküt tón le, hogy a karbunkulus követ, mely úgy látszik réa és mind azokra, kik szívének kedvesek, valami módon szerencsétlenség hozand, soha önkézével s fegyverével bolygatni nem fogja. S elmondta későbbi szerencsétlen fogadását is, melyet a karbunkulus kö bü hatása megsemmisítésére tón, azon fogadását, hogy leánya kezét az föja clyernyi, ki a büvös követ löve a sziklatoronyról.

Elbeszélte azután azt is, mi sokan tónk haszaltan kíséreltet, hogy a szaszszor szép Zélet megnyerhesék, valamint Friesberg Gothard lovag vad szenvedélyét is lanyá irant, ki szörnyü esküt tón le, hogy csapata élén ront a sziklatoronyra, s a karbunkulus követ ha addig él is, lelvi helyéről. s izekre zuva hengeríti alá.

Ha fenséges szülőd ércényit s lelki erejét örököltöd fiam — folytató Miklós szavai befejezésékor — mondj le Zeleröl! Ne tedd kockázára saját és az ő boldogságát, sőt életét is talán.

Hogy sem saját életemet sem Zele boldogságát ne tegyük kockázara, s fogadásodat is meg arthasd jó bátya, megelőzzük Friesberg lovagot. — Kézdé Holnap válaszolok, kigúlt arczokkal. — Kézdé Holnap, hajnal ébredésékor már ott leszek ama

sziklatoronyról, melyen a karbunkulus ragyog — monda a tündökölő köre mutatva. — Tudó a régi időből, hogy jó lovo vagyok — tévé hozza kedves mosolyával. — Reménylöd tehát a legjobbat Miklós apa!

Estelzés után Zoltán és Zele kíséltak a gyönyörü estét élvezni.

Az égen a teljes holdvilág ragyogott, s a természet akkora zöld lombosort kapolnacska oly hivilog integetett a fiatal parknak.

Jolan sírhalmára ülték egymás mellé. Zélem ha Isteny úgy akarja, holnap ilyenkor mi leszünk ketten a föld legboldogabb szerelmei. — Imádkozzál, Imádkozzunk együtt, e kedves e szent hamvát áldásáért . . . Szavai közben rubinnal ékesített gyűrüt vont Zele gyöngyökön a terey, s eljegyezte őt menyasszonynak életre halálra azon gyűrűvel, melyet édes anyja, Zrinyi Ilona, megválasúk pillanatában e cefzra adott fiának.

Nem szenvedtél már meg, ó Isten e család!
 Mikor veszed le róla kezűnek ostarót! . .

Garay.

Minél mélyebben hatol be a vándor a Kárpátság hegyei közé, lépteit annál inkább kíséri a nem szülő zugás és moraj, mely hasonlít a távoli menyőrdögöshez, s hasonlít a szelviárhoz is.

— had vések jól szívükbe, hogy hazánk egyike azon szentségnek, melyek minyünknek lelkünk egész lángjával kell körülvennünk, melyért mindenkor élünk, halunk kell.

Annál nagyobb fontosságú ennek ügyelemnem megtámasztás napjainkban, mert serülő nemzedékünk nevelését, iskolázását mindinkább gyakorlati irányban tereltetik, mely irányt a természettudományok rohamos fejlődése s meginkább a létező nagy küzdelem nagy foka miatt megakasztani nem lehet. Ez az irány hozza magával, hogy az ókor remek irodalmi termékei hovatovább lezserolnak a kövipiskolai oktatás mezejéről s maoholnap csak a legfelsőbb oktatás hájkéikában lesz kénytelen meghuzódni, akár a szanszkrit vagy a héber nyelv.

A klasszikus munkák szellemét pótolni kell, mert a gyermekek, ifjúnok eszmeny kell. Gondoskodnunk kell tehát arról, hogy mely nyomatok hagyó ünnepekhez mozzanatokkal töltsük el a gyermeki kedélyt, hogy az érett férfi számára megteremse a lelkesedésnek s az eszmeny cselekedet felváltó törekvés vágyának nemes gyümölcsöket termozgasson.

Tanítani kell most már az embereket ideális eszmékért lelkesedni.

Órokként azt hangoztatjuk bár, hogy a gyermekek nevelése öszhangzatos legyen: ne csak esztét műveljük, de szívét, kedélyét is nemesbítessék. Am pusztán olvasmányok alapján s erkölcsi prédikációk tartás által ennek a fontos paedagógiai elvnek aligha feltehetünk meg s helyi iskola van, a hol iskolai ünnepek rendezését is felhasználják e célzát — nagyon is előmozdított — eszköz? — A felsőbb tanügyi hatóságoknak egyenesen utasítani kellene az iskolák vezetőit, hogy bizonyos napokat, pl. Eötvös, Deák stb. halálának évfordulója

napját stb. méltóan s növendékekre tauláságosan megünnepelejk.

Ilyen alkalmas nap márczius 15-ének megünneplése is. Igen, mert 1848 márczius 15-én szakadozott szét hazánk egén a sötét felhőtáhor, hogy ezerszeres szinpompával ragyogyon elő a meletget és fényt árasztó nap — a szabadság napja.

„A magyar nemzet csak önfentartási ösztöneinek enged, csak történelme evangéliumának hódol, ha híven megőrzi lelkeében az kegyeletet a 48-49-iki korszak emléke iránt: — nem dedődel érzelgés az, hanem elhatározásoknak csirája, melyre a nemzetnek szüksége van,“ mondá nemrég turini remeténk, hogy hazánkfia Kossuth Lajos.

Vegyes ajku vagy expoádt helyen felvő közésépeknek nemcsak az a haszna van az ily ünnepeknek, hogy a gyermekekben — s a közönségben — felszítják a nagy idők s nagy emberek iránti kegyelet lángját: de magyárosítás s hazafias együttérzéséapólkis szempontjából is méltathatók ezen emlékeknapok.

Alsó-Lendva és környékén néhány városban (Bellacine, Mura-Szombat stb.) nagyon is alkalmas hely volna márczius 15-ének megünneplésére. Tegyük valóságos nemzeti ünneppé e napot! Hordozzuk meg utcaútonk e napon a dícsőségteljes trikolort s ismételjük lángszavakkal a szabadság költőinek lángragyúttát „Talpra magyar“ját, melyre ezer ajak viszhangja legyen:

„Eszkésünk, eskésünk,
Hogy rabok tovább nem leszünk!“

Szente Arnold.

de voltaképen nem egybe, mint a hegyhátak oldalán szilák kanyarulatokban lerohanó vízszakadatok moraja.

Sohol e moraj nem döbentöb, mint mindon a kohlbachit tö felé közelít az ember, melyet égig emelkedő hegység vesd körül s rejt el szem elől, s melynek vízbe minden oldalról zuhogva s csapkodva a kiálló szilákait, mint megannyi féltelen habkigyó, rohan alá a sok víz-zuhatab.

De legsajátosabb s érdekesebb az a körülmény, a kohlbachit tö látogatóra néve, hogy a közelődő hallja a zugat, hallja az eszifajodott zuhatagok bömbölését, melyet a tö vízbe rohannak, de sem a tavat, sem a vízeseket nem látja mindaddig, míg egy varatlan kanyarulatnál befurduha, egyszerre csak szemben áll a vadregényes, az erádogó szép természeti képpel.

Mintha mesze világba tévedtünk volna, s varázos tö kúre hullamának tekintetünk előtt, döb-böven állapodunk meg . . . Égig nyuló hegyektől körül ölelt bájo üdölőd völgy ölen habzik a kohlbachit tö, mely körül a nevelés soha nem látható gazdag virulatban kéklik. Itt amott partjai közlében, mint esodaszép virágjék, egy-egy csoport különböző élenk színnel pontozott, sajtás-gomba alakú mérges gomba tünik föl, melyet a népmonda szerint ugyanazon gombos tündér királyné hintett oda, ki hűtlen kedvesének félt karbunkulussá varázsolva, a sziklatorony tetőjére helyezte, és pedig azon öklöl tenyészte a csábító szép gomba csoportokat, hogy a faradt, a szomjas vanda megjelzde s chesseness töle.

A kohlbachit tö közvetlen közelében emelkedik a sziklatorony, melyen hajdan a karbunkulus ök állott s történetünk idején, a hagyományos

monda állítása szerint a kohlbechi tö meglepő hatását az még inkább emelte, hogy a tükres szinpompáját megüröszté tükreben a bü kö, úgy hogy a zaigó habok között rubinok, smaragdok s a drága kövek minden nemei látszanak szökődní, tanzeleni s játsani egymással . . .

Mert a hegyekről minden irányban alá zuhogó habkigyók, árvólva, morogva korbaszóják a tavat, úgy hogy nincs nyugta, nincs pihenése, folytonosan zug és zájlik az, felér tájékat verve partjáhor, hanykolodva füstölög és sercegez, mint-ha medencéje korlátain túl akarna csapni. . .

A mohavál lepett hegyhátakon, a sötét fenyvese lábainál, tömegesen piroslók az oper a sötét színiufonya bokrosokkák szomszédágában, s itt-amott a vízesekek csavargásai között, a hab-tajékkal lepett kiálló szilákokon egy-egy árva virágzál hajlongal, mely feltartja, s nem ismerve enyhébb helyzetet, jobb édes anyat a kemény szilákán, elteug a hideg habok között, claimodózik virágok módja szerint, s talán egy szebb élet felől ébrednek gondolatjai . . .

Ifjú hösnök, — mert hiszen Zoltán lépteit követe jutottunk ezuttal az erádogó szép Kohl-bachit partjáhor, — néhány pillanatra minden egyébről megfeledkeve, döb-böven áll meg e látvány öszsége előtt, — mert mit mi itt festeni gyöngse színekkel megkísérletünk, annak varizos szépségét ö gy tekintete fölfogta.

Valóságos tündér mesché illik a kép, mely szemét meglepte, s eszébe juttatta a csaknem feledett regét, melyet gyermekkorában hallott meg az öreg Sára neítől, mely regé azt állítja hogy a Kohlbachit tö csakugyan tündérek tanyaia.

Ugy meséli s tartja ma is a neprége, hogy

Levél a szerkesztőkhoz.

Bellacine, 1889. február 20.

Vigyázz! Tiszteleg!

Alásan jelentem szerkesztő urak, hogy berukkoltam.

Pihen!

Nem megmontam, hogy a czibil nem ismer feyelemet. Ha ketkedett valaki áltlamos igazságába, meggyőződhet arról az arány áltlatalóság alól rendezett, az ezüst korokak által támogatott, s az egész ország által bántumt hétébbedi esztétikus és kényes.

Hát melyik katonai intézet növendékeit ment megkeszűrosít, hogy egy második országgyűlést hívjanak ösze, s hogy azon olyan tüzes díkezőkát eressenek meg, a milyenkéül különbeket az öreg országgyűlésen még a legvénebb hon atya sem mör elszavallani.

Hát feyelem ez? Atkozott kölyök! . . . Mi lesz ezekből ha szarmya kapnak? Ha csak az a bizonyos 25-ik §, meg nem puátja öket, bizony mondom veszedelmes ellenségi lesznek a Czopfnak, mely nélkül szertem jól szervezett államot képzéni sem lehet.

A Czopfnak a középkort jelzi. Hogy pedig ez a kor van a legboldogabb, helyszonítja Dr. B. . . a ki köztudomásilag a nemes ifjúságnak a középkor történetét adta elő. Ugybátszák azonban hiába fárads, mert nem megy a fejébe.

Aztán miért dübödnek olyan nagyon? Tan azért mert német szóra akarják öket tanítani? Ez nem ok. Ismerék akar hány ápat a ki dragmagzatjait csak azért adta a szomszéd Steier országba, hogy nem esztet szót tanuljon. Hat nem sokkal jobk kérdem én: hogy ha azt itthon es egy esetleg két év által önkéntesen megtanulhatja?

Bizony jobb volna ezt, annak a sok Czibille öltözött cylinderes freibilligóznak, jobban megfontolni, és spórolni a tüzzel, mert attól tartok, hogy mikor komolyan szükség lesz rá: ki a szikák; pedig ez nagy baj lenne am.

Aztán ne higgye senki, hogy az anyafiatalság ellensége a nemzet szava. Esze agába nincs. Hisz valamennyi tud nemtúl. Tessék csak elöt tud egy-két ismert jóhángusa nevez említeni. Jót állók ily lelkesedéssel fogja unizot randeríteni: abezug . . . hogy jobban sem kell. Hat miért

a gonosz tündér királyné a karbunkulus örszésére, udvárholgyeit, a legszibet tündér leányokat a töba számuze, azt feltélt kövde sorsukhoz: hogy mindaddig, míg a hatlen kedves elvarizostt fejét a karbunkulus követ, valameny szép ifjú leveute le nem hengeríti a sziklatoronyon, ki iránt valamennyi tündér leány szivében első látásra szerelmek kell ébrednie, addig életük örömtelen elha-gyottság lesz.

Századok óta sirtak és keseregtek már a bájos tündér leányok, — de nem akadt még férfi, ki szerelmök által öröc nyerve, a karbunkulus varizást megtörhette.

Zoltánnak eszébe jutván e regge, kiváncsian tekintett le egy pillanatra a tö forrongó vízbe. De mi nagy vála meglegetése, midőn melyén esoda szép tüedér leányokat vélt látni, kik csábító mosolyál hívogatták, itegeettek nek s esökölök hánylak félek áltlászó ujjaiak hegyén . . .

Hidnek borzongás futott végk Zoltán tagjain — csaknem rémülethez volt hasonló az érzés, melylyel a partot oda hagyta, mintha onnan véz fenyegethetté . . .

De csakhamar eröt von magának, s esillapult, és gyors lépteikkel sietett czélféle.

A hegyek köztől ritkán láthatni olyan szép öly tiszta regét, minö ez vála, s Zoltán tel jó reménylen indult a szilák hegyhátokon fölfelé.

Mint olyan ember, ki sokat mászkált hegyek között, biztos léptekkel haladt fölfelé, de minél felebb jutott, utja annál rögsőbb és fárasztóbb lön, s annál gyebrébb vált körülöte az élet.

Végül egyetlen fúszál, sző moha sem zödellet utján, csupán a zergék tapláka, a gyékercréjöl ismeretes islandicum diszlett helyenként

részt vett és úgy a Kaufman Adóférből rabbi által tartott szónoklat, mint a templom díszítéséről körül a legnagyobb megelégedéssel adott kiállítását.

A esküvői áll tanítóképzde új epületének szakértői felülvizsgálását a napokban teljesítette három állami mérnök. Az épület teljesen elkészült, azonban a városi közegészségügyi tanács vizsgálata alapján az intézet igazgatójának feltesztésére a miniszterium elrendelte, hogy a kepezde csak márczius hóban járulkozkodjék az új épületbe, mert még nem száradt ki teljesen. A kepezde eddig bérelte a Zrinyi varányi febr. utolsó napjával megkezdte, annál is inkább, mivel ott a tulajdonos prof. által eszközöndő nagyobb mérvü javítások már márczius hó folyamán elkezdődtek, evéghő ugyancsak az igazgató feltesztésére a miniszterium elrendelte, miszerint márczius hónapban az előadások szüneteljenek s postaius július hó közepéig tartassanak előadások.

Meghívó. A zala-egerszegi polgári és közepkereskedelmi iskola tantervezője az ifj. segélyező és önképzde-egyesület javára folyó 1889. év márczius 2-án a kereskedelmi kör helyiségében (Zöldfa-vendéglő) hangversenyyel és tárgysorozattal összekötött zartkör taneztélyt rendelt. A hangverseny műsora: 1. Nyitán: Véber „Büvés vadász” ezimü dalművéből; negykezre előadják Kovács Bella k. a. és Markovics Sándor. 2. Ejj látogatás, Gyulay Pálótl, zenéjét szerzé Káldy Gyula, melodramra. előadják Kiss Lajos és Markovics Sándor. 3. Rögöntzet, Reinholdótl, zongorára előadja Östertseicher Berta k. a. 4. Mi szép az éj, Schubertótl, fekkár előadja Mendly Károly, Schill Irén, Kiss Lajos, Liebscher Béla és Tikk Laszló. 5. Részlet Arany J. „Katalin” ezimü költséből elbeszéléséből szavalja Kiss Lajos. 6. Polonaise. Kükentől, zongorán negykezre előadják Bogdan Lajosné és Mayer Istváné úrnók. 7. Desperat ur. J. Marthold után írta Gabányi, magánéneket, előadja egy desperat ur. A tárgyak a szünóra által fognak kísórsólatni. s a kihuzott számok nyilvánosan közzétetnek. Belépti díj személynként 1 ft. — kezdete pontban 8 órákor. Felülfizetésnek kónaként fogadtának és hírlapilag nyugtaztatnak.

Külfözetés. A belga király gelsei Gutmann Vilmos kir. tanácsost a brüsszeli világhírlapítás körül szerzett érdemeiért a belga Lipótrénd lovagkeresztjével tüntette ki.

Hamisított marha juttóli-levélek vannak — mint értesülünk forgalomban a Dunától, s allítólag 500 drb. ily fajta levél van szerteszt. A hamisító bandák kérekerítésére ezéjjőlök Baksaí Sándor m. kir. esendőr-hadnagy jár és kutat, de még eddig nem kilégítő eredménnyel. Hír szerint Paesán és Z. Apátiban van nagyobb számmal hamisított jurtali levél. Ez ügyben öljerni a n. kauszai kir. törvénszék delegátótl.

Mühözt magyar hal. A farsang folyamán rendezett magyar bálon — mint levelezők írja — az ottan tartózkodó magyar írók, tudósok és művészek kivétel nélkül jelen voltak s kiválóké még nagyon sok magyar barát, minélfogva a magyarok által rendezett bal oly fényesen sikerült hogy a farsang végén még egynek a rendezésté határozatkézl.

Előfizetés felhívás. Hentaller Lajos „Görgy mint politikus” ezimü történelmi tanulmánya. Előfizetési ára 1 ft. 80 kr. Az előfizetési pénzeket f. év márczius 31-ig Zalaegerszegi Viktor akadémiához külföldkereskedésbe (akadémiai kör) benyújtandó intenció. Ugyan 6 gondoskodik a 16—17 ívre terjedő 8-részt alkál munká díszes kiállításról és pontos szétküldéséről is. Jelen tanulmány több évi kutatás és eddig ismeretlen s kácatlan források és újabb kutatók feldolgozása után készült, s feladata lesz kimutatni azt, milyen-mely nyult bele Görgy Arthur keze az 1848—1849-iki események politikai részébe. Akárhány mi akad a kezünkbe, mind más kézzel, más hangon beszél nemzetünk eme nagy és szomoró napjairol, — mindannyi más világtábsba helyezi azokat, kik tényleges szerepet játszótlak — úgy hogy egy sok ókladu túrótlótl véltük latni, mely még a télek hullámzását és az eke működését is visszatükrözi a kutató számára. Egy ily túróklardar legyen az én könyvem is, odatartva a katonára, a hadvezér elé, hogy kiváltsza és visszatükrözze egyéniségéből a politikust, ki óntudatosan bizonyos cél felé tör, és nem az események által sodortatva idéte elő a katasztrófát. A f. évi április közepe táján megteleendő munká bérmentve küldetik meg a t. előfizetőknék. Budapestre, 1889. év febr. ruar havában. Hentaller Lajos.

HIRDETÉSEK:

87. szám.
1889.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. tet. 102. § értelmében emmel közhírré teszi hogy az alsó-lendvai kir. járásbírószék 4413 p. 88. számú végzése által a Biel-latezvidéki takarékpénztár javára Tratnyek Iván és Kraincsics Mátyás bratonczi lakos ellen 1200 frt tóke, emmel 1888. év április hó 4-ik napjától számítandó 60% kamattal és eddig összesen 23 ft. perköltésg követelés erejéig elrendelt kilégítést végrehajtás alkalmával bírólóg lefoglalt és 535. -ra becsült ingóságok, és pedig:

1. Tratnyek Ivánnál: 1 telés, 2 hika, 2 szekér, 2 göbe szék, 2 szekér szóna, és 50 mérő kukorica II. Kraincsics Mátyásnál: szobabeli bútorok, 1 hó, 1 telés, 2 borju, 1 kassai szóna, s egyéb tárgyakból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladának.

Mely árverésnek az 561 p. 89. sz. kiküldéstét rendelő végzése folytan a helyszínen, vagyis Bratoncon alperesek lakásán folytató eszközöztetére 1889-ik év márczius hó 11-ik napjának délelőtti 10 órára határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. tet. 102. §-a értelmében a legutóbb ígérőknek becsórsón aini is eladatlai fognak.

— Az árverésrendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. tet. 102. §-ában megállapított feltételek szerint lesz fizetendő. A törvényes határidő a hirdetménynek a bíróság tábláján közzétételét követő naptól számított.

Kelt Alsó-Lendván, 1889 évi febrár hó 19. napján. **KARÓ DÁNYI** kir. bírósági végrehajtó.

Hirdetmény.

A vető idény alkalmával ajánlom a t. közönségnek gazdasági: lóher, luczerna, tengeri, zab és tekköny: | valamint kerli vetelemny magvakat a legjobb minőségben.

FREYER FÜLÖP

Alsó-Lendván.

88. szám.

1889.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. tet. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy az alsó-lendvai kir. járásbírószék 6785 p. 88. számú végzése által Ascher B. és fia muraszombati lakos javára Kraincsics Mátyás bratonczi lakos ellen 47 frt tóke, ennek 1888 év augzust. hó 11 napjától számítandó 6%, kamattal és eddig összesen 23 ft. perköltésg követelés erejéig elrendelt kilégítést végrehajtás alkalmával bírólóg lefoglalt és 403 frt 50 kára becsült egy téhen, 2 úszó borju 2 vas tészes szekér, egy eke, 2 brázda, egy kukorica gáré, 3 szekér szóna, 55 kereszt búza, és 45 kereszt rozsából álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatlak.

Mely árverésnek a 356 p. 89. számú kiküldéstét rendelő végzése folytan a helyszínen, vagyis Bratoncon Kraincsics Mátyás lakásán folytató eszközöztetére 1889-ik év febrár hó 28. napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. tet. 102. §-a értelmében a legutóbb ígérőknek becsórsón aini is eladatlai fognak.

— Az árverezésrendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. tet. 102. §-ában megállapított feltételek szerint lesz fizetendő. A törvényes határidő a hirdetménynek

a bíróság tábláján közzétételét követő naptól számított.

Kelt Alsó-Lendván, 1889. év febrár hó 7-ik napján. **VRETSIS ELEK** kir. bírósági végrehajtó.

84.

tk. 889.

Újabb árverési hirdetmény.

Az alsó-lendvai kir. járásbírószék mint tekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Kovács György barsfai lakos végrehajátósnak Tóth Katalin özv. Kósa Ferencné kutfeji lakos. Kósa Mari férj. Kovács Jánosné bagladi lakos, Kósa Zsófi férj. Pál Ferencné kis-szigeti lakos, és Hajós Mihály ügyvéd mint kiskuro Kósa Anna és Matild ügyvédnoka végrehajátás szünetök elleni 104 frt tókekövetelés és járulékl iránti végrehajátási ügyében Klein Benedek utóajánlata folytán (az alsó-lendvai kir. járásbírószék) területén levő Kutfej község határában f. kv. a kutfeji 76 sz. tkjében A. I. L. sor 174 hrsz. a. foglalt és H. J. ed részben Tóth Katalin, özv. Kósa Ferencné, Kósa Mária férj. Kovács Jánosné, és Kósa Zsófi, Kósa Czili, Kósa Anna s Kósa Matild kiskourak nevével és az adó alapján 836 frtb. becsült ingatlan részekere az újabb árverészt 836 frtb. ezennel megállapított kiküldéttálrban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1889. év márczius hó 13-ik napján d. e. 10 órákor kutfej községében a községi bíró házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kiküldéttálrón alól is eladatlai fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsórsónak 10% -át vagyis 83 frt 60 kr. készpénzben, vagy az 1881. LX. tet. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított tóke és 1881. év november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírral a kiküldött kezébe letenni avagy az 1881. LX. tet. 170. §-a értelmében a bánatpénzzel a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismerményét átszolgáltatlai.

Kelt Alsó-Lendván, 1889. év január hó 31. napján.

A kir. Járás-bírószék mint tekkönyvi hatóság. **SZIRMAY** kir. aljbíró.

Üzlet áthelyezés.

Van szerenősem a mélyen tisztelt közönségnek becses tudomására hozni, hogy lakhelyemet Zalaegerszegről, — hol őtl évig folytattam mint mester asztalos-iparomat, — családii viszonyomban történt változás miatt Alsó-Lendvára tettem át és itt iparomat ezintén folytatlai fogom.

Midőn a mélyen tisztelt közönségnek szives pártfogását kéri bátorodkom tisztelettel megjegyzem hogy egédl minőségben az ország fővárosában és több külföldi nagy városban szerzett tapasztalatom és ismeretem reménylenem engedí — hogy a legnagyobb mtigényeket is szerenősem lehetek kielégítlai.

Alsó-Lendva, 1889. febrár hó.

HEGEDŰS MÁTER
asztalos mester